

Arrest

nr. 74 949 van 13 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. TYTGAT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Irak en bent u geboren in Bagdad op 1 juli 1947. U bent een soenniet van Arabische origine. U bent nooit naar school geweest. Van '58 tot '60 hebt u in een iscuifabriek gewerkt. U woonde tot 1975 in Haifastraat. In dat jaar werd u aangesteld als ambtenaar bij de staat en ging u in Hay Al Tashri wonen. U hebt daar gewoond tot '82 en dan bent u naar het Qadisiyah complex verhuisd. Uw taak bestond eruit drank en eten te presenteren aan Saddam Hussein. U deed dit tot '88, hierna ging u bij zaal Al Khuld werken. Hier diende u de personen die Saddam Hussein ontving voor te bereiden op hun ontmoeting met hem. Na de val begon u in 2005 te werken als taxichauffeur in de Groene Zone, u bleef dit doen tot mei 2008. Rond 2005 kwam de nationale garde een viertal keer langs bij u thuis, met de boodschap dat jullie dienden te verhuizen. Toen u hiervan

klacht ging neerleggen bij de Amerikanen, gaven ze u de toestemming in het Qadisiyah complex te blijven wonen. Begin 2006 werd uw echtgenote aangereden. Twee maanden later kregen jullie telefoon met de boodschap dat jullie al een eerste waarschuwing hadden gekregen en dat jullie dienden te vertrekken omdat jullie aanhangers van Saddam Hussein zouden zijn. Nog twee maanden later werd uw zoon Q. (...) gedood door een bermbom. Vier maanden nadien kreeg u nog een telefoontje gelijkaardig aan dat vorige. In 2007 ontving uw zoon H. (...), die voor de Amerikanen werkt, een dreigbrief met een kogel. In de brief stond dat hij zou vermoord worden. Uw zoon ging hiervan klacht indienen en vertrok daarna naar Syrië. U verhuisde hierna in 2008 naar de zus van uw echtgenote in Karadat Myriam. Eind 2010 werd uw schoonzoon, die voor de Amerikanen werkt, ontvoerd. Op 3 juni 2011 vertrok u uit Bagdad en op 20 juni 2011 kwam u in België aan en vroeg u hier samen met uw echtgenote N. S. A. T. (...) (O.V. 6.831.652) asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 5/2/'06), uw nationaliteitsbewijs (dd. 14/1/'10), de identiteitskaart van uw echtgenote (dd. 5/2/'05), het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote (dd. 7/8/'75), uw huwelijksakte, twee badges van de Groene zone van uzelf, drie badges van de Groene Zone van uw echtgenote, een cd met een filmpje van uw werkzaamheden bij Saddam Hussein en een verzendingsbewijs van DHL. Verder legt u tevens kopieën voor van uw woonkaart, de dreigbrief die uw zoon H. (...) ontving en van de gerechtelijke documenten aangaande de door hem ingediende klacht hiervoor (kopies met originele stempel).

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u de status van vluchteling niet kan toekennen en dit omwille van onderstaande redenen. U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. U brengt immers onvoldoende ernstige elementen aan waaruit kan worden geconcludeerd dat u uw land hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw vluchtmotieven niet actueel van aard zijn. Betreffende de ontvoering van uw schoonzoon eind 2010, dient te worden opgemerkt dat louter deze ontvoering niet als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing kan worden beschouwd als wordt u persoonlijk gevisieerd met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Er blijkt immers uit niets dat dit incident tegen u gericht zou zijn. Op een gegeven moment verklaart u zelfs expliciet dat dit probleem los staat van dat van u (CGVS p.18). U verbleef zelf nog gedurende zeven maanden op hetzelfde adres als wanneer de ontvoering plaatsvond, zonder dat er zich nieuwe problemen voordeden (CGVS p.3). Uw familieleden in Bagdad, waaronder uw dochter die nog steeds in hetzelfde huis woont als op het moment van de ontvoering, hebben ook geen problemen meer ondervonden (CGVS p.6, 7, 14, 18). U kunt geen enkele concrete aanwijzing geven dat u of uw echtgenote nog worden gevisieerd. U hebt trouwens letterlijk gezegd dat u persoonlijk geen problemen meer hebt gehad sinds u in 2008 naar Karadat Myriam verhuisde en dat uw laatste probleem zelfs dateert van de telefonische bedreigingen die u ontving in 2006 (CGVS p.18, 19). Bovendien verklaart u expliciet dat u niet weet of er een link is tussen jullie eerdere problemen en de ontvoering van uw schoonzoon (CGVS p.14). Niemand heeft nog iets gehoord of gezien in verband met de personen die problemen voor u veroorzaakten, u verklaart bovendien hier niet naar te hebben geïnformeerd (CGVS p.18). Het feit dat u zich geen enkele moeite hebt getroost nog te informeren omtrent uw situatie, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

De aanleiding van deze ontvoering lijkt eerder te vinden in de werkzaamheden van uw schoonzoon voor de Amerikanen. U vermoedt namelijk zelf dat hij wel eens door de staat zou kunnen ontvoerd zijn, omwille van zijn werkzaamheden. De enige reden waarom u hiervan uitgaat is dat er geen losgeld werd gevraagd. Er dient echter een opmerkelijke vaagheid met betrekking tot de verklaringen over de werkzaamheden van uw schoonzoon te worden vastgesteld. U zou hierover ook geen informatie hebben gevraagd aan uw dochter. U weet niet precies waar of bij welke dienst hij werkte en weet zelfs niet precies wat hij deed voor de Amerikanen. Ook over de ontvoering zelf blijft u vaag. Zo kunt u niet zeggen waar of op welke manier hij werd ontvoerd en hebt u geen enkel idee van welke organisatie hierachter zou kunnen zitten. U zaaide zelfs verwarring met betrekking tot de datum waarop de ontvoering plaatsvond. Eerst zei u immers dat dit in 2008 gebeurde, nadien paste u deze verklaring aan en zei u dat het in 2010 plaatsvond, ongeveer 7 maanden voor uw vertrek (CGVS p.13, 14). Bovendien

is het ook bevreemdend te moeten vaststellen dat u niet weet of er klacht werd ingediend met betrekking tot de ontvoering en dat u hier zelfs niet naar geïnformeerd hebt (CGVS p.19). Zulke desinteresse doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. Aangezien uw dochter momenteel nog steeds op hetzelfde adres in Bagdad verblijft, kan worden verwacht dat u meer moeite zou doen om u te informeren over de huidige situatie.

Voorts dient nog te worden opgemerkt dat u, sinds uw zoon in 2007 een dreigbrief ontving, wel bent verhuisd, maar heel dicht bij uw oude woning bent blijven wonen. U verklaart immers dat u bij de zus van uw echtgenote in Karadat Myriam ging wonen, een wijk die vlak naast de Groene Zone ligt en die op een wandelafstand van tien minuten van uw vroegere woning ligt (CGVS p.4). Wederom getuigt dit niet van een dermate hoge vrees voor vervolging die u actueel anno 2011 moet koesteren. Nadat u in 2008 verhuisde, heeft overigens niemand nog iets gehoord of gezien in verband met de personen die uw zoon bedreigden (CGVS p.17).

Verder is het uiterst opmerkelijk te moeten vaststellen dat u zeer vaag blijft over de dreigbrief die uw zoon zou hebben ontvangen, hoewel u wel verklaart naar de inhoud hiervan te hebben geïnformeerd bij u zoon. Zo weet u zelfs niet of die brief persoonlijk aan uw zoon gericht was en of zijn naam er dus in vermeld stond of dat ze ook jullie hiermee bedoelden. U weet niet of de brief handgeschreven of getypt was of dat er symbolen in vermeld werd. U kunt alleen aangeven dat erin staat dat uw zoon vermoord zou worden. U herinnert zich niet wat er verder in de brief stond, noch kunt u aangeven welke organisatie er achter de dreigbrief zat. Volgens uw verklaring zou de brief niet ondertekend zijn door een organisatie (CGVS p.16, 17). Bovendien valt nog op te merken dat wat uw echtgenote over de inhoud van de dreigbrief vertelt niet overeenkomt met wat uit de vertaling van de dreigbrief blijkt. Zij verklaart dat jullie in de dreigbrief wordt verweten soennieten en aanhangers van Saddam te zijn en dat de brief waarschijnlijk afkomstig was van het Mehdi leger (CGVS 11/17445B p.7, 8). Terwijl uit de vertaling net blijkt dat uw zoon wordt verweten sjiit te zijn die voor de Amerikanen werkt en dat de brief afkomstig is van een aan Al Qaeda gerelateerde groepering (zie informatie die aan administratieve dossier werd toegevoegd). Op geen enkele manier kan dus de link worden gelegd met uw eigen werkzaamheden bij Saddam Hussein die volgens u aan de basis van uw vrees voor vervolging zouden liggen (CGVS p.21). Deze dreigbrief kan dus niet worden aanzien als een indicatie dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Uit de brief blijkt immers dat de bedreiging zijn oorsprong vond in de werkzaamheden van uw zoon. Bovendien is het nog bevreemdend vast te stellen hoe weinig u kunt vertellen over die werkzaamheden van uw zoon bij de Amerikanen. Zo weet u niet waar en bij welke dienst hij werkte (CGVS p.17). De kopieën van de dreigbrief en het hieraan verbonden gerechtelijke dossier voegen dus niets toe aan uw asielrelaas.

Voorts kan betwijfeld worden of de dood van uw zoon Q. (...) een manifestatie van persoonlijke en tegen u gerichte vervolging betreft. U verklaart immers dat u niet weet wie de schuldigen hiervan waren (CGVS p.16). Er werd wel gezegd dat het Mehdi leger erachter zat, maar u weet niet met welke reden hij werd gedood. Bovendien is het opmerkelijk dat u niet weet of anderen gewond raakten of overleden bij het ontploffen van de bembom. De reden die u aanreikt om ervan uit te gaan dat uw zoon gedood werd door dezelfde als degenen die u bedreigden ligt in het feit dat uw zoon geen vijanden had en voordien zelf niet bedreigd werd. De enige verklaring die u hiervoor ziet is dus dat het wel door dezelfde moest gebeurd zijn als degenen die u op dat moment bedreigden. Maar het is ook gewoon mogelijk dat uw zoon slachtoffer werd van de algemene geweldssituatie die op dat moment in Bagdad heerste. U hebt onvoldoende kunnen overtuigen dat hier meer achter te zoeken valt. Daarenboven gaf u zelf grif toe dat u niet weet of ze uw zoon op dat moment persoonlijk viseerden (CGVS p.6, 15, 16). Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat het feit dat u in 2005 door de nationale garde werd aangemaand uw huis te verlaten, niet kan worden beschouwd als een voldoende ernstige aanwijzing van een actuele vrees. Hoewel de nationale garde al enkele keren was komen eisen dat jullie zouden verhuizen, bleven jullie gewoon in het complex wonen (CGVS p.14, 15). Bovendien zouden jullie sinds 2008 vertrokken zijn uit dit complex en hier sindsdien geen probleem meer mee hebben gekend (CGVS p.18).

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat wanneer u wordt gevraagd waarom u pas in 2011 uit Irak vertrok, u de algemene levenssituatie en uw medische toestand aanhaalt (CGVS p.19). De algemene situatie die momenteel in Bagdad heerst kan niet worden gezien als een indicatie van persoonlijke en gerichte vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. De door u ingeroepen medische problemen houden geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van

medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiitische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiitische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald. In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bent afkomstig van Bagdad, maar uw echtgenote komt uit Hindiya in de provincie Kerbala in Zuid-Irak, waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. U verklaart dat ze nog steeds contact heeft met haar familie die daar nog steeds woont (CGVS p.5, 6). Het kan dus redelijk worden geacht dat u zich daar met uw echtgenote zou kunnen vestigen. Kerbala behoort tot de drie provincies in Zuid-Irak waar het minst aantal incidenten voorkomen. Alhoewel Kerbala in februari, juli en augustus 2010 met

enkele grote aanslagen werd geconfronteerd, blijft de situatie relatief rustig. De meeste aanslagen situeren zich in het zuidelijk deel van de stad Kerbala. Er zijn nauwelijks berichten over veiligheidsincidenten die zich elders in de provincie voordoen of die gericht zijn tegen andere doelwitten dan pelgrims (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Kerbala, vanwaar u verklaart dat uw echtgenote afkomstig is. Het enige wat u aanhaalde was dat u als soenniet niet in Kerbala zou kunnen wonen omwille van de sjiitische omgeving. U haalt hier echter geen concrete aanwijzingen voor aan (CGVS p.19). Hierover dient trouwens te worden opgemerkt dat uw moeder sjiiet was (CGVS p.20). Bovendien wordt in de dreigbrief aan uw zoon ook vermeld dat hij sjiiet is. Aangezien in Irak de religie van de vader automatisch wordt overgedragen aan de kinderen, rijst er een vermoeden dat u zelf ook wel eens sjiiet zou kunnen zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kerbala in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Kerbala aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat de overige door u neergelegde documenten betreft, kan nog worden vermeld dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart (dd. 5/2/'06), uw nationaliteitsbewijs (dd. 14/1/'10), de identiteitskaart van uw echtgenote (dd. 5/2/'05), het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote (dd. 7/8/'75), uw huwelijksakte, de twee badges van de Groene Zone van uzelf, de drie badges van de Groene Zone van uw echtgenote, de cd met het filmpje van uw werkzaamheden bij Saddam Hussein, het verzendingsbewijs van DHL en de kopie van uw woonstkaart, zeggen enkel iets over uw identiteit, herkomst en werkzaamheden. Deze staan hier echter sowieso niet ter discussie en kunnen dan ook niets toevoegen aan uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. In een eerste middel aangaande de weigering van hoedanigheid als vluchteling voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat hij tijdens zijn asielaanvraag een essentieel element niet vermeld heeft dat de onmiddellijke aanleiding was om uit Irak te vluchten. Op 21 mei 2011 vielen drie gemaskerde en gewapende mannen zijn huis binnen en waren op zoek naar hem. Zij wilden hem ontvoeren omdat hij een dienaar was van Saddam Hussein. Op advies van landgenoten heeft hij dit niet vermeld. Hij vraagt een tweede kans om zich te verdedigen en meer gedetailleerd uit te leggen wat hem gedreven heeft om hun land en hun familie te verlaten. Verzoeker heeft in dit verband klacht ingediend en vraagt dit te mogen bewijzen.

Verzoeker verwijst naar de inhoud van voormelde artikelen en citeert deze in zijn verzoekschrift. Verzoeker voert aan dat het feit dat hij onvolledige verklaringen heeft afgelegd geen motief is om de hoedanigheid van vluchteling te weigeren in huidige procedure.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar de procedureregids van het UNHCR. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing en hij voert aan dat het feit dat een asielaanvraag ongelooftwaardig overkomt met betrekking tot bepaalde aspecten niet betekent dat een asielaanvraag geen nood heeft aan internationale bescherming. Verder merkt hij op dat wanneer de geloofwaardigheid van een asielaanvraag wordt beoordeeld er rekening dient gehouden te worden met de aanbevelingen ter zake van de "United Nations High Commissioner for Refugees" (UNHCR). Verzoeker verwijst naar deze aanbevelingen en geeft eveneens een vertaling weer.

Verzoeker stelt verder dat de angst die aan de oorsprong ligt van zijn vlucht en zijn vraag om asielrecht reëel is. Hij stelt verder dat het hier wel degelijk gaat om vrees voor vervolging en hij meent dan ook dat mensen die in hun land van herkomst niet effectief vervolgd zijn, maar een duidelijke en waarachtige

angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, als vluchteling erkend kunnen worden.

Dit heeft volgens hem tot gevolg dat aan de voorwaarden voorzien in het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet is voldaan en dat de commissaris-generaal overeenkomstig de artikelen 48 en 48/3 van de vreemdelingenwet de hoedanigheid van vluchteling had moeten toekennen aan verzoeker.

Verzoeker besluit dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging is in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève.

In een tweede middel aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar de bestreden beslissing en naar de voormelde artikelen. Verzoeker verwijst wederom naar zijn argumentatie zoals weergegeven in de uiteenzetting in het eerste middel. Verzoeker benadrukt nogmaals dat indien hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst hij zich dan zou bevinden in een situatie van willekeurig onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoeker merkt dienaangaande dat zo een situatie van willekeurige en onmenselijke en vernederende behandeling, die bedreigend is voor de bevolking van een land of een regio voldoende kan zijn om tot de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten.

Verzoeker besluit dan ook dat aan alle voorwaarden voorzien in het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is voldaan en dat de commissaris-generaal hem overeenkomstig het artikel 48/2 van de vreemdelingenwet in ieder geval het statuut van subsidiaire bescherming had moeten toekennen.

2.2. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting weer aangaande de erkenning van een vluchteling, maar hij gaat er evenwel volledig aan voorbij dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich volstaat niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het aanvullen van zijn vorige verklaringen en de motieven van de bestreden beslissing voor het overige niet betwist.

De verwerende partij stelt terecht vast dat verzoeker geen enkel concreet motief van de bestreden beslissing poogt te weerleggen en dit is aldus geen dienstig verweer. Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de conclusie van de bestreden beslissing is eveneens geen dienstige argumentatie. De motivering van de bestreden beslissing blijft dan ook onverkort gehandhaafd wat de oorspronkelijke asielmotieven betreft.

Wat de nog niet vermelde motieven betreft die verzoeker voor het eerst in zijn verzoekschrift vermeldt stelt de verwerende partij:

“Verweerder merkt op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS, nr. 163.364 van 10 oktober 2006; RvV, nr. 9495 van 3 april 2008).

Verzoekers werpen thans een nieuw gegeven op dat geen enkele steun vindt in het administratief dossier. Verweerder benadrukt dat verzoekers bij de behandeling van hun asielaanvraag gebonden zijn door een medewerkingsplicht. Zij dienen op een zo concreet, uitgebreid en correct mogelijke manier de feiten aan te brengen waarmee de commissaris-generaal kan onderzoeken of er een gegronde vrees aanwezig is of niet. Indien zij feiten verzwijgen dragen zij daar de volle verantwoordelijkheid voor (RvV, nr. 24.119 van 2 maart 2009).

Vervolgens merkt verweerder op dat het manifest ongeloofwaardig is dat verzoekers wel hun eerdere problemen uiteenzetten, alsook de problemen die hun zoon en schoonzoon kenden, maar dat zij de directe aanleiding voor hun vlucht uit Irak, door henzelf beschreven als een “zeer belangrijk feit” (verzoekschriften p.2) pas in graad van beroep vermelden. Noch het feit dat “landgenoten hen adviseerden eerder de nadruk te leggen op hun zoon en schoonzoon” (een argument dat trouwens elke logica ontbeert) noch het feit “dat ze dachten geen enkel bewijsdocument te kunnen voorleggen” (verzoekschriften p.3) is een aanvaardbare verklaring voor deze omissie. Het thans door verzoekers opgediste incident is overduidelijk post factum en na reflectie toegevoegd om een antwoord te bieden op de motivering van de bestreden beslissing dat verzoekers vluchtmotieven niet actueel van aard zijn. De geloofwaardigheid van het thans door verzoekers toegevoegde vluchtmotief is nihil. Voor zover verzoekers vragen om het neerleggen van een klacht te mogen bewijzen, merkt verweerder op dat verzoekers al ruimschoots de tijd hebben gehad om dit te doen, maar vooralsnog geen bewijs hebben bijgebracht van het indienen van een klacht. Hoe dan ook zou zelfs het neerleggen van een document dat hierop betrekking heeft, niet van aard zijn om afbreuk te kunnen doen aan de vaststelling dat verzoekers op manifest ongeloofwaardige wijze hun asielrelaas trachten aan te dikken door pas in graad van beroep “de onmiddellijke aanleiding om uit Irak te vluchten” mee te delen. Documenten hebben in deze immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten (RvV, nr. 20.028 van 5 december 2008).”

Krachtens artikel 39/76, §1, 2^e lid, 2°, van vreemdelingenwet kan de Raad de nieuwe gegevens slechts onderzoeken indien verzoeker aantoont dat hij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure. Verzoeker heeft niet aangetoond dat hij de bovenvermelde nieuwe gegevens niet vroeger kon inroepen in de procedure. Terecht stelt verweerder: “Noch het feit dat “landgenoten hen adviseerden eerder de nadruk te leggen op hun zoon en schoonzoon” noch het feit “dat ze dachten geen enkel bewijsdocument te kunnen voorleggen” is het bewijs dat zij “de onmiddellijke aanleiding om uit Irak te vluchten” niet vroeger hebben kunnen inroepen in de administratieve procedure.

De Raad meent dat het feit dat deze “essentieel element” pas na een weigeringsbeslissing wordt medegedeeld zonder dat hiervoor een aannemelijke reden is, deze nieuwe gegevens ongeloofwaardig maakt.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR en van de nota van UNHCR “burden of proof in refugee claims” merkt de Raad op dat deze proceduregids en nota, hoewel zij waardevolle aanwijzingen bevatten voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevatten (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.3. Wat het feit betreft dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing:

“Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers “ van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010). Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. U bent afkomstig van Bagdad, maar uw echtgenote komt uit Hindiya in de provincie Kerbala in Zuid-Irak, waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. U verklaart dat ze nog steeds contact heeft met haar familie die daar nog steeds woont (CGVS p.5, 6). Het kan dus redelijk worden geacht dat u zich daar met uw echtgenote zou kunnen vestigen.”

“U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Kerbala, vanwaar u verklaart dat uw echtgenote afkomstig is. Het enige wat u aanhaalde was dat u als soenniet niet in Kerbala zou kunnen wonen omwille van de sjiitische omgeving. U haalt hier echter geen concrete aanwijzingen voor aan (CGVS p.19). Hierover dient trouwens te worden opgemerkt dat uw moeder sjiiet was (CGVS p.20). Bovendien wordt in de dreigbrief aan uw zoon ook vermeld dat hij sjiiet is. Aangezien in Irak de religie van de vader automatisch wordt overgedragen aan de kinderen, rijst er een vermoeden dat u zelf ook wel eens sjiiet zou kunnen zijn.”

In zijn arrest nr. 72 787 van 5 januari 2012 stelt de Raad:

“2.2.2.2.1. De vraag die in casu dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de door verwerende partij aan de nota toegevoegde informatie (Subject Related Briefing van 17 mei 2011 (hierna: SRB) “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak”) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan de nota blijkt dat er sinds 2007 een duidelijke verbetering waar te nemen is in de veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak en dat dit vooral te danken is aan de implementatie van de militaire “New Way Forward”-strategie van het Amerikaanse leger, de afkondiging van de wapenstilstand door het Mehdi-leger van Muqtada al-Sadr, de oprichting en uitbreiding van de zogenaamde “Majlis al-Sahwa”, doorslaggevend voor de indijking van het geweld, en het feit dat veel betwiste gebieden sinds het hoogtepunt van het sektarisch geweld etnisch en sektarisch gezuiverd zijn. De parlamentsverkiezingen van maart 2010 en de volledige terugtrekking van de Amerikaanse strijdtroepen tegen eind augustus 2010 waren een test voor de Iraakse overheid om na te gaan of zij zelf in staat waren om geweld te vermijden. Ondanks de verhoogde politieke spanningen en een aantal grootschalige bomaanslagen in Bagdad en een aantal kleinschaliger in Diyala en Anbar in de aanloop van de verkiezingen, was het aantal veiligheidsincidenten over het hele Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar. Ook vlak na de verkiezingen was er globaal gezien geen sprake van een verslechterde veiligheidssituatie (SRB, p. 4-5).

Specifiek voor de stad Bagdad leest de Raad het volgende: “Sinds begin april 2010 is het geweld in de hoofdstad gestegen, in vergelijking met de periode voor de verkiezingen en dit hoofdzakelijk in Bagdad en nabije omgeving. Het aantal dodelijke slachtoffers in april over heel Irak was ongeveer gelijk aan het aantal slachtoffers dat een jaar geleden viel in april. Aanslagenreeksen in Bagdad dateerden al van eind 2009. Toen werden een reeks aanslagen gepleegd die vooral gericht waren tegen overheidsdiensten

en in januari 2010 werden vooral grote hotels geïsoleerd in centraal-Bagdad. Na een tweetal maanden van relatieve rust werd in april 2010 door de terreurgroepen opnieuw een golf van gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij deze keer vooral de Mansoerwijk geïsoleerd werd in Bagdad. Dit is de wijk waar de meeste buitenlandse ambassades hun standplaats hebben. Op 10 mei werd een groot aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd op 1 dag, waarbij meer dan 100 doden vielen. Deze keer waren de aanslagen wel verspreid over het hele grondgebied van Irak. Het overgrote deel van die aanslagen vond opnieuw plaats in Bagdad, een kleiner aantal vond plaats in steden in het Zuiden van het land. Bij de aanslagen op 10 mei in Bagdad werd vooral het Iraakse leger en de federale en lokale politie geïsoleerd. De opeenvolging van krachtige aanslagen ging de maanden daarna onverminderd voort en bereikte opnieuw een hoogtepunt juist voor de definitieve terugtrekking van de Amerikaanse strijdtroepen uit Irak eind augustus. Maar ook in de herfst van dit jaar zijn al regelmatig aanslagen gepleegd waarbij veel burgerdoden vielen. (...) Het overgrote deel van de slachtoffers in Bagdad zijn burgerslachtoffers, die meestal wel kunnen gelieerd worden aan een bepaalde groep (sjiitische pelgrims/gelovigen, christenen) en leden van de Iraakse veiligheidsdiensten (vooral politiemannen, Iraakse militairen/rekruten en Sahwa-leden). De belangrijkste bedreiging voor de veiligheid in Bagdad blijft vooral de aanwezigheid van AQI en andere soennitische extremisten. (...) Volgens analisten waren de aanslagen op 10 mei, die plaatsvonden in diverse steden over het hele land, en de opeenvolging van gecoördineerde aanslagen in Bagdad de maanden daarop, vooral wraakacties, omwille van de dood van twee topleiders van AQI die in april omkwamen bij overheidscampagnes tegen de terreurgroep. (...) Niettemin blijven analisten erbij dat zij heel wat minder slakracht hebben dan in het verleden. Zij zouden, volgens de Iraakse autoriteiten, nog slechts over 1/10 van hun vroegere capaciteit beschikken. Tot nu toe zijn er geen aanduidingen dat zij opnieuw steun zouden krijgen van de Soennitische gemeenschap. (...) De vormen van geweld die het vaakst voorkomen in Bagdad zijn bomaanslagen van allerlei aard. Gaande van bembommen, autobommen tot IED's. Wanneer men een specifieke groep als doelwit viseert gebeurt dit eerder door middel van zelfmoordaanslagen. Typisch voor Bagdad is het regelmatig voorkomen van High Profile Attack (HPA) waarbij een specifiek doelwit geïsoleerd wordt op één dag. Dergelijke aanslagen kwamen bijna tweewekelijks voor. Zo vonden er op 23 april dertien aanslagen plaats in Bagdad, waarbij vooral sjiitische moskeeën het doelwit waren en op 2 november vonden 12 gecoördineerde aanslagen plaats tegen diverse willekeurige doelwitten. Sinds de verkiezingen zijn er ook een opvallend hoog aantal moorden gepleegd in Bagdad met geluiddempers. Dergelijk geweld richt zich meestal tegen rechter, leden van de politie, leger, en ambtenaren met een hoog profiel. Sjiieten in overwegend soenni-wijken en soennieten in overwegend sjiitische wijken en religieuze minderheden maakten melding van dreigbrieven waarin ze aangespoord werden hun huizen te verlaten. Wanneer er geen gehoor werd gegeven aan de oproep werden deze burgers dikwijls vermoord. Ondanks de onstabiele situatie zijn er ook tekenen dat men probeert om het leven voor de burgers in Bagdad te normaliseren en dat men er vertrouwen in heeft dat het hoogtepunt van het geweld, zoals dat voorkwam in 2006-2008 voor goed voorbij is. Eind 2010 heeft de overheid beslist om een aantal van de meer dan 870 checkpoints die aanwezig zijn in Bagdad te ontmantelen. De personen die in het voorbij jaar vaakst geïsoleerd werden in Bagdad zijn sjiitische pelgrims/burgers, christenen, personeel van politie- of legerdiensten, leden van de Shawa en ambtenaren. Het geweld in Bagdad is zowel willekeurig als doelgericht, maar Bagdad blijft één van de hotspots wat willekeurig geweld betreft. Bij de High Profile Attacks die zich het voorbij jaar voordeden in Irak werden vooral de sjiitische pelgrims geïsoleerd. (...)." (eigen onderlijning)

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in de Bagdad "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er vanaf 2007 een duidelijke afname is van het geweld in de stad, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de sahwa). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of coalitietroepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (F.H. v. Zweden, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "Strategy for the Iraq Situation van januari 2007" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de precare veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet."

De Raad meent in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht en het devolutieve karakter van het beroep dat dit ook voor verzoeker geldt.

Daarenboven meent de Raad dat verzoeker over een binnenlands vluchtalternatief beschikt zoals bepaald in artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

"Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen."

Ter zitting ondervraagd herhaalt verzoeker dat hij van mening is dat hij als soenniet niet in Kerbala zou kunnen wonen omwille van de sjiitische omgeving. De Raad meent dat er redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land zou verblijven indien hij van mening is dat hij niet in Bagdad kan verblijven. Verzoeker weerlegt niet dat in Hindiya in de provincie Kerbala in Zuid-Irak, waarvan zijn echtgenote afkomstig is, waar haar familie nog woont en waarmee zij nog contact heeft, de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is en er derhalve geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

De verwerende partij legt ter zitting een nieuwe *Subject Related Briefing* "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" van 5 januari 2012 en een toelichting veiligheidssituatie Bagdad van januari 2012 neer. Krachtens artikel 39/76, §1, 3^e lid, 3° van de vreemdelingenwet kan de Raad de nieuwe gegevens die hem ter kennis gebracht worden door de partijen slechts onderzoeken indien de partij aannemelijk maakt dat zij deze gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen. Verweerder heeft dit niet aannemelijk gemaakt daar het voorgelegde document dateert van 5 januari 2012. Dit nieuw gegeven wordt derhalve niet in aanmerking genomen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS